Samling af Afgørelser

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT
P. MENGOZZI
fremsat den 22. september 2016*

Forenede sager C-248/15 P, C-254/15 P og C-260/15 P

Maxcom Ltd (sag C-248/15 P)
Europa-Kommissionen (sag C-254/15 P)
Rådet for Den Europæiske Union (sag C-260/15 P)
mod

City Cycle Industries

»Appel — handelspolitik — dumping — gennemførelsesforordning (EU) nr. 501/2013 — import af cykler afsendt fra bl.a. Sri Lanka — udvidelse af den endelige antidumpingtold, der indførtes over for importen af cykler med oprindelse i Folkerepublikken Kina, til også at omfatte denne import — forordning (EF) nr. 1225/2009 — artikel 13 og 18 — omgåelse — mangel på samarbejde udvist af en del af de producenter/eksportører, som undersøgelsen vedrører — bevis for omgåelsen — en række samstemmende indicier — manglende begrundelse«

1. Dette forslag til afgørelse vedrører tre appeller, hvorved Maxcom Ltd, Europa-Kommissionen og Rådet for Den Europæiske Union har nedlagt påstand om ophævelse af Den Europæiske Unions Rets dom af 19. marts 2015, City Cycle Industries mod Rådet** (herefter »den appellerede dom«), hvorved Retten annullerede artikel 1, stk. 1 og 3, i Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 501/2013*** (herefter »den omtvistede forordning«), for så vidt som den vedrører selskabet City Cycle Industries (herefter »City Cycle«), sagsøger i sagen for Retten.

2. Dette forslag til afgørelse fremsættes samtidig med mit forslag til afgørelse i sag C-247/15 P, Maxcom mod Chin Haur Indonesia, sag C-253/15, Kommissionen mod Chin Haur Indonesia, og sag C-259/15 P, Rådet mod Chin Haur Indonesia (herefter »forslag til afgørelse Chin Haur«) vedrørende tre appeller, iværksat af de samme sagsøgere, af Rettens dom Chin Haur Indonesia mod Rådet****, der blev afsagt samme dato som den appellerede dom og vedrører den samme omtvistede forordning. De spørgsmål, som rejses i disse tre appeller, svarer til spørgsmålene i de foreliggende sager*****.

* Originalsprog: fransk.

** T-413/13, EU:T:2015:164.

*** Forordning af 29.5.2013 om udvidelse af den endelige antidumpingtold, der indførtes ved gennemførelsesforordning (EU) nr. 990/2011 over for importen af cykler med oprindelse i Folkerepublikken Kina, til også at omfatte importen af cykler afsendt fra Indonesien, Malaysia, Sri Lanka og Tunesien, uanset om varen er angivet med oprindelse i Indonesien, Malaysia, Sri Lanka og Tunesien (EUT 2013, L 153, s. 1).

**** T-412/13, EU:T:2015:163.

***** *For at fatte mig i korthed henviser jeg i dette forslag til afgørelse flere gange til den mere detaljerede analyse i mit* forslag til afgørelse Chin Haur.

3. Alle disse sager giver i det væsentlige Domstolen lejlighed til at tydeliggøre kravene til de beviser, som Kommissionen og Rådet (herefter samlet »institutionerne«) skal fremlægge for at godtgøre, at der forekommer omgåelse som omhandlet i artikel 13 i Rådets forordning (EF) nr. 1225/2009 (herefter »grundforordningen«) ******, i tilfælde af manglende samarbejdsvilje hos en del af de producenter/eksportører, som antiomgåelsesundersøgelsen vedrører.

I – **Retsforskrifter**

4. Vedrørende en detaljeret fremstilling af de relevante retsforskrifter henvises til punkt 5-10 i mit forslag til afgørelse Chin Haur. Hvad angår den foreliggende sag skal det blot bemærkes, at grundforordningens artikel 13 giver institutionerne mulighed for, på visse betingelser, at udvide antidumpingtold, som de har indført på importen af et produkt fra et tredjeland, til import af samme vare, bl.a. fra et andet tredjeland, for at undgå omgåelse af de oprindelige antidumpingforanstaltninger.

5. Det fremgår af definitionen af udtrykket »omgåelse« i grundforordningens artikel 13, stk. 1, tredje punktum, at fire betingelser skal være opfyldt, for at det kan fastslås, at der er tale om omgåelse: i) der skal være en ændring i mønstret for handelen mellem det pågældende tredjeland og EU, ii) denne ændring skal skyldes praksis, forarbejdning eller bearbejdning, for hvilken der ikke foreligger nogen tilstrækkelig gyldig grund eller økonomisk begrundelse ud over indførelsen af tolden, iii) der skal foreligge beviser for skade, og for iv) der skal foreligge bevis for dumping. I de foreliggende sager bestrides kun det andet af disse elementer af en omgåelse *******.

6. Endvidere skal det bemærkes, at en producent/eksportør af den pågældende vare fra det land, som er omfattet af antiomgåelsesundersøgelsen, i henhold til grundforordningens artikel 13, stk. 4, kan indrømmes en individuel fritagelse fra den indførte antidumpingtold, såfremt den pågældende, inden for en nærmere fastsat tidsfrist, indgiver en behørigt dokumenteret anmodning om fritagelse og - såfremt den praksis, der udgør omgåelse, finder sted uden for EU - hvis to betingelser er opfyldt, idet den pågældende for det første skal kunne påvise, at han ikke er forbundet med en producent, der er omfattet af foranstaltningerne, og det for det andet skal findes, at denne producent ikke er involveret i omgåelse.

7. Endelig fremgår det af grundforordningens artikel 18, stk. 1 og 6, med overskriften »Manglende samarbejde«, dels, at »[i] tilfælde, hvor en af de berørte parter nægter at give adgang til nødvendige oplysninger eller undlader at meddele dem inden for de frister, der er fastsat […], eller lægger væsentlige hindringer i vejen for undersøgelsen, kan der træffes foreløbige eller endelige afgørelser, positive eller negative, på grundlag af de foreliggende faktiske oplysninger«, dels, at »[e]r en berørt part ikke rede til at samarbejde i fornødent omfang, således at relevante oplysninger holdes tilbage, kan en sådan situation føre til et resultat, som er mindre gunstigt for denne part, end hvis den pågældende havde udvist samarbejdsvilje«.

****** Forordning af 30.11.2009 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Fællesskab (EUT L 2009, 343, s. 51, og berigtigelse EUT 2010, L 7, s. 22), som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1168/2012 af 13.6.2012 (EUT 2012, L 237, s. 1).

******* I den foreliggende sag blev det således endeligt fastslået i den appellerede dom, at de tre øvrige elementer var til stede, hvilket ikke er bestridt i de foreliggende sager.

II – **Tvistens baggrund og den omtvistede forordning**

8. Baggrunden for tvisterne fremstilles udførligt i den appellerede doms præmis 1-28, hvortil jeg henviser. Vedrørende den foreliggende sag skal jeg blot anføre, at Kommissionen i 2012, ved forordning********, indledte en undersøgelse vedrørende den mulige omgåelse af de antidumpingforanstaltninger, der indførtes ved forordning nr. 990/2011 *********, på importen af cykler afsendt fra bl.a. Sri Lanka.

9. I forbindelse med denne undersøgelse indgav City Cycle en anmodning om fritagelse i henhold til grundforordningens artikel 13, stk. 4. Kommissionen aflagde et kontrolbesøg i City Cycles lokaler i Sri Lanka og afviste endeligt virksomhedens fritagelsesanmodning **********.

10. Rådet vedtog den omtvistede forordning den 29. maj 2013.

11. I denne forordning anførte Rådet først og fremmest, i 35.-42. betragtning, at seks srilankanske virksomheder, der tegnede sig for 69% af den samlede import fra Sri Lanka til EU i referenceperioden, havde indsendt fritagelsesanmodninger i henhold til grundforordningens artikel 13, stk. 4. En af disse virksomheder havde stoppet produktionen af cykler i Sri Lanka og havde trukket sin fritagelsesanmodning tilbage. Samarbejdsviljen hos to andre virksomheder, heriblandt City Cycle, havde ikke været tilstrækkelig. Derfor blev der set bort fra de oplysninger, som de havde indsendt, og konklusionerne vedrørende disse virksomheder blev baseret på de foreliggende faktiske oplysninger, jf. grundforordningens artikel 18.

12. Rådet fastslog derefter, at alle betingelserne for, at det kan fastslås, at der er tale om omgåelse i henhold til grundforordningens artikel 13, stk. 1, var opfyldt **********.

13. Hvad specifikt angår omgåelse i Sri Lanka undersøgte Rådet først, om der var foretaget omladning. I denne henseende anføres følgende i 77.-79. betragtning til den omtvistede forordning:

»(77) Eksporten fra de srilankanske virksomheder, der oprindeligt var samarbejdsvillige, udgjorde 69% af den samlede srilankanske eksport til Unionen i [referenceperioden]. For tre af de seks oprindeligt samarbejdsvillige virksomheder blev der som led i undersøgelsen ikke konstateret omladning. For den resterende eksport til Unionen pågik der ikke samarbejde, jf. betragtning 35-42.

(78) Ud fra ændringen i handelsmønstret, jf. konklusionen i betragtning 58, mellem Sri Lanka og Unionen, jf. grundforordningens artikel 13, stk. 1, og den kendsgerning, at ikke alle srilankanske producenter/eksportører gav sig til kende og samarbejdede, kan det konkluderes, at eksporten fra disse producenter/eksportører kan tilskrives omladningspraksis.

(79) Det blev således bekræftet, at der fandt omladning sted af varer med oprindelse i Kina via Sri Lanka.«

******** Kommissionens forordning (EU nr. 875/2012 af 25.9.2012 om indledning af en undersøgelse vedrørende den mulige omgåelse af de antidumpingforanstaltninger, der indførtes ved Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 990/2011 på importen af cykler med oprindelse i Folkerepublikken Kina ved import af cykler afsendt fra Indonesien, Malaysia, Sri Lanka og Tunesien, uanset om varen er angivet med oprindelse i Indonesien, Malaysia, Sri Lanka og Tunesien, og om at gøre denne import til genstand for registrering (EUT 2012, L 258, s. 21).

********* Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 990/2011 af 3.10.2011 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af cykler med oprindelse i Folkerepublikken Kina efter en udløbsundersøgelse i henhold til artikel 11, stk. 2, i forordning (EF) nr. 1225/2009 (EUT 2011, L 261, s. 2). Jf. den appellerede doms præmis 2-6 vedrørende henvisning til tidligere forordninger.

********** Jf. mere udførligt hvad dette angår den appellerede doms præmis 8-18.

********** Jf. henholdsvis 45.-58. og 77.-79. betragtning til den omtvistede forordning samt 92. betragtning (om mangel på anden gyldig grund og økonomisk begrundelse end at undgå de gældende foranstaltninger), 93.-96. betragtning (om underminering af de afhjælpende virkninger af disse foranstaltninger) og 107.-110. betragtning (om dumping i forhold til den normale værdi, der tidligere blev fastslået) til den omtvistede forordning.

14. Derefter anførte Rådet, at det ikke kunne bekræftes, at der i Sri Lanka var forekommet samleprocesser i henhold til grundforordningens artikel 13, stk. 2**********.

15. På denne baggrund fastslog Rådet dels, at omladningen via Sri Lanka udgjorde omgåelse, og udvidede den i gennemførelsesforordning nr. 990/2011 fastsatte endelige antidumpingtold til også at omfatte import af cykler afsendt fra Sri Lanka**********, dels afslog det at meddele fritagelse, i henhold til grundforordningens artikel 13, stk. 4, til de to virksomheder, som ikke havde samarbejdet**********, heriblandt City Cycle.

III – **Sagen for Retten og den appellerede dom**

16. Den 9. august 2013 anlagde City Cycle sag ved Retten med påstand om annullation af den omtvistede forordnings artikel 1, stk. 1 og 3.

17. Den 8. oktober 2013 tog Retten City Cycles begæring om, at sagen blev behandlet efter den fremskyndede procedure**********, til følge.

18. Ved kendelse af 11. november 2013 tog formanden for Rettens Syvende Afdeling Kommissionens anmodning om at intervenere til støtte for Rådets påstand til følge. Kommissionen fik imidlertid ikke tilladelse til at indgive et interventionsindlæg**********. Efter at sagen var blevet undergivet den fremskyndede procedure, fremsatte Kommissionen den 25. juni 2014 en begæring om tilladelse til at indgive et interventionsindlæg som en foranstaltning med henblik på tilrettelæggelse af retsmødet**********. Retten afslog denne begæring.

19. Ved kendelse af 16. juli 2014 fik Maxcom tilladelse til at intervenere.

20. City Cycle fremførte fem anbringender til støtte for søgsmålet. Navnlig vedrørte det første anbringende tilsidesættelse af grundforordningens artikel 13, stk. 1, og artikel 18, stk. 1. Ved dette anbringendes første led bestred City Cycle Rådets konklusion hvad angår en ændring i handelsmønstret. Ved dette anbringendes andet led anfægtede City Cycle Rådets konklusion, i bl.a. 78. betragtning til den omtvistede forordning, vedrørende spørgsmålet, om der forekom omladning**********.

21. På retsmødet rejste Kommissionen en formalitetsindsigelse mod sagens antagelse til realitetsbehandling i sin helhed, idet den gjorde gældende, at City Cycle ikke var en srilankansk producent/eksportør, men blot en lokal tjenesteyder, der handlede på vegne af en kinesisk virksomhed.

********** Jf. 80.-82. betragtning til den omtvistede forordning.

********** Jf. 115.-117. betragtning til og artikel 1, stk. 1 og 3, i den omtvistede forordning.

********** Jf. 126. betragtning til og artikel 1, stk. 1, i den omtvistede forordning.

********** Jf. artikel 76a i Rettens procesreglement, som det var gældende på tidspunktet for proceduren for denne retsinstans.

********** Denne afgørelse blev truffet i henhold til artikel 76a, stk. 2, andet afsnit, i Rettens procesreglement, som det var gældende på tidspunktet for proceduren for denne retsinstans.

********** I henhold til artikel 76, stk. 2, andet afsnit, i Rettens procesreglement, som det var gældende på tidspunktet for proceduren for denne retsinstans, kunne intervenienten under en fremskyndet procedure kun indgive et interventionsindlæg, såfremt Retten gav tilladelse hertil i forbindelse med foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse, der træffes i overensstemmelse med artikel 64. Kommissionens begæring var baseret på den sidstnævnte bestemmelse.

********** Det andet anbringende vedrørte tilsidesættelse af grundforordningens artikel 18, proportionalitetsprincippet samt begrundelsespligten. Det drejede sig om Rådets konklusion med hensyn til City Cycles manglende samarbejde. Det tredje anbringende vedrørte tilsidesættelse af principperne om omhu og god forvaltningsskik samt grundforordningens artikel 18, stk. 4, og City Cycles ret til forsvar. Med dette anbringende tog City Cycle sigte på at påvise, at Rådet dels ikke på passende vis havde meddelt, at det påtænkte at give afslag på fritagelsesanmodningen, dels ikke havde indrømmet City Cycle fuld adgang til sagsakterne. Det fjerde anbringende vedrørte tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet. Det femte anbringende vedrørte tilsidesættelse af grundforordningens artikel 13, stk. 1, og ligebehandlingsprincippet og drejede sig om Rådets konklusion om, at der forekom dumping.

22. Ved den appellerede dom forkastede Retten det første anbringendes første led samt alle de øvrige anbringender som ubegrundede. Den tiltrådte derimod det første anbringendes andet led, bl.a. det første klagepunkt om, at der var blevet anlagt et urigtigt skøn i 78. betragtning til den omtvistede forordning.

23. I denne henseende analyserede Retten for det første, i den appellerede doms præmis 82-97, de oplysninger, som City Cycle havde fremlagt under undersøgelsen. Efter denne analyse fastslog Retten, at disse oplysninger ikke kunne godtgøre, at City Cycle rent faktisk var eksportør med oprindelse i Sri Lanka eller opfyldte kriterierne i grundforordningens artikel 13, stk. 2.

24. For det andet fastslog Retten, i den appellerede doms præmis 98, at Rådet imidlertid ikke rådede over nogen indicier, som gjorde det muligt, i den omtvistede forordnings 78. betragtning, udtrykkeligt at konkludere, at City Cycle foretog omladning.

25. For det tredje fastslog Retten, i den appellerede doms præmis 99, at det ganske vist ikke kunne udelukkes, at City Cycle, blandt den praksis, forarbejdning eller bearbejdning, for hvilken der ikke foreligger nogen tilstrækkelig gyldig grund eller økonomisk begrundelse ud over indførelsen af tolden, jf. grundforordningens artikel 13, stk. 1, andet afsnit, havde foretaget omladning. Ifølge Retten gav den omstændighed, at City Cycle ikke havde kunnet godtgøre, at virksomheden var srilankansk producent eller opfyldte grundforordningens artikel 13, stk. 2, imidlertid ikke mulighed for, at Rådet automatisk kunne konkludere, at den havde foretaget omladning, idet en sådan mulighed ikke fremgår af hverken grundforordningen eller retspraksis.

26. Retten fandt derfor, at der måtte gives medhold i det første klagepunkt i det første anbringendes andet led, uden at det var fornødent at tage stilling til City Cycles tre øvrige klagepunkter i dette anbringendes andet led. Retten annullerede følgelig den omtvistede forordnings artikel 1, stk. 1 og 3**********.

IV – **Parternes påstande**

27. Maxcom, Kommissionen og Rådet har ved deres appeller nedlagt påstand om, at Domstolen ophæver den appellerede dom, frifinder Rådet i sagen i første instans og tilpligter City Cycle at betale sagens omkostninger. Subsidiært har Kommissionen og Rådet nedlagt påstand om, at sagen hjemvises til Retten, og at afgørelsen om sagsomkostningerne i de to instanser udsættes.

28. City Cycle har nedlagt påstand om, at appellerne af Rettens dom forkastes i det hele, og at Maxcom, Kommissionen og Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger. Subsidiært har City Cycle nedlagt påstand om, at Domstolen i tilfælde af, at den ophæver den appellerede dom, træffer afgørelse i sagen i første instans, tager de tre øvrige klagepunkter i det første anbringendes andet led, som blev fremført for Retten, til følge og delvist annullerer den omtvistede forordnings artikel 1, stk. 1 og 3, for så vidt som disse bestemmelser udvider antidumpingtolden på import af cykler med oprindelse i Kina til også at omfatte City Cycle og afslår denne virksomheds fritagelsesanmodning.

V – **Analyse**

29. Maxcom har fremført to anbringender til støtte for appellen af Rettens dom. Det første er principalt og det andet subsidiært, Kommissionen har fremført fire anbringender, og Rådet har fremført to. De anbringender, der er gjort gældende i de tre appeller, er i vid udstrækning sammenfaldende og kan i alt væsentligt inddeles i fire grupper.

********** Jf. den appellerede doms præmis 100 og 185.

30. For det første har Kommissionen gjort gældende, at Retten begik en retlig fejl, da den undlod at vurdere ex officio, om City Cycles søgsmål skulle afvises**********. For det andet har Maxcom, Kommissionen og Rådet gjort gældende, at Retten begik en række retlige fejl ved anvendelsen af grundforordningens artikel 13, stk. 1,**********. For det tredje har Kommissionen og Rådet hævdet, at den appellerede dom er behæftet med en begrundelsesmangel og en selvmodsigende begrundelse. I samme forbindelse har Rådet desuden gjort gældende, at Retten gengav de faktiske omstændigheder i sagen urigtigt**********. For det fjerde har Kommissionen gjort gældende, at Retten tilsidesatte dens processuelle rettigheder**********.

31. Kommissionens fjerde appelanbringende vedrørende tilsidesættelse af dens processuelle rettigheder er identisk, både i faktuel og i retlig henseende, med det tredje anbringende, som denne institution har fremført i sag C-253/15 P, Kommissionen mod Chin Haur Indonesia, i hvilken der fremsættes forslag til afgørelse samtidig med forslaget til afgørelse i de foreliggende sager. Under disse omstændigheder henviser jeg til punkt 102-111 i forslag til afgørelse Chin Haur vedrørende en redegørelse for Kommissionens argumenter og grundene til, at dette anbringende efter min vurdering bør forkastes.

A – *Kommissionens første anbringende i sag C-254/15 P om, at Retten begik en fejl ved at undlade at undersøge ex officio, hvorvidt City Cycles søgsmål kunne antages til realitetsbehandling*

1. Parternes argumenter

32. Kommissionen har bestridt analysen i den appellerede doms præmis 42-44, hvorved Retten afviste den formalitetsindsigelse mod City Cycles søgsmål, som Kommissionen havde rejst på retsmødet. Kommissionen har bl.a. gjort gældende, at Retten begik en retlig fejl, da den afviste at vurdere ex officio, om denne sag skulle afvises.

33. For det første er Rettens beslutning om at undlade at undersøge, om sagen kunne antages til realitetsbehandling, ifølge Kommissionen i modstrid med Domstolens praksis, hvorefter EU's retsinstanser bør vurdere formaliteten ex officio. For det andet var grunden til, at Kommissionen først kunne rejse formalitetsindsigelse på retsmødet, at Retten havde besluttet ikke at tillade den at afgive interventionsindlæg. For det tredje har Kommissionen gjort gældende, at sagsakterne indeholdt tilstrækkelige oplysninger til, at det kunne fastslås, at der var alvorlig tvivl, og ikke kun formodninger, om, hvorvidt City Cycles søgsmål kunne antages til realitetsbehandling. Desuden fastslog Retten selv, at City Cycle ikke havde godtgjort, at virksomheden var producent eller eksportør af cykler.

34. City Cycle har bestridt Kommissionens argumenter.

2. Bedømmelse

35. I den appellerede doms præmis 41-45 forkastede Retten den formalitetsindsigelse, som Kommissionen havde fremsat på retsmødet. Retten gjorde først opmærksom på, at Kommissionen, som intervenient, i henhold til retspraksis ikke kunne fremsætte en formalitetsindsigelse, for så vidt som Rådet ikke havde fremsat en sådan indsigelse. Desuden fastslog Retten, at Kommissionen under alle omstændigheder, på retsmødet, havde fremsat rene formodninger på et meget sent tidspunkt i retsforhandlingerne uden at fremlægge nye beviser til støtte for sin formalitetsindsigelse.

********** Kommissionens første appelanbringende i sag C-254/15 P.

********** Maxcoms første og andet appelanbringende appel i sag C-248/15 P, Kommissionens andet appelanbringende i sag C-254/15 P og Rådets første appelanbringende i sag C-260/15 P.

********** Kommissionens tredje appelanbringende i sag C-254/15 P og Rådets andet appelanbringende i sag C-260/15 P.

********** Kommissionens fjerde appelanbringende i sag C-254/15 P.

36. I denne henseende skal det bemærkes, at en intervenient i henhold til fast retspraksis ikke kan fremsætte en formalitetsindsigelse, når dette ikke er gjort gældende i sagsøgtes påstande**********, og at EU's retsinstanser derfor ikke har pligt til at behandle en sådan indsigelse.

37. Imidlertid udgør en afvisning af et annullationssøgsmål som følge af sagsøgerens manglende søgsmålskompetence en ufravigelig procesforudsætning**********, der som sådan skal efterprøves ex officio af EU's retsinstanser**********.

38. I den foreliggende sag må det konstateres, at Retten i modsætning til, hvad Kommissionen har gjort gældende, rent faktisk undersøgte, hvorvidt søgsmålet kunne antages til realitetsbehandling, på baggrund af de argumenter, Kommissionen fremførte på retsmødet. I den appellerede doms præmis 44 fastslog Retten, at disse argumenter vedrørende forholdet mellem City Cycle og den kinesiske virksomhed, som Kommissionen havde gjort gældende, ikke var underbygget af nye beviser, som kunne have rejst tvivl om, hvorvidt City Cycles søgsmål kunne antages til realitetsbehandling.

39. Under alle omstændigheder deltog City Cycle, sådan som virksomheden har fremhævet, i den pågældende antiomgåelsesundersøgelse, i den omtvistede forordning er der en individuel omtale af virksomheden som eksportør af cykler med oprindelse i Sri Lanka til EU, og den fik individuelt afslag på samarbejdsfordelen samt toldfritagelsen i gennemførelsesforordningen. Under disse omstændigheder kan der efter min opfattelse ikke rejses tvivl om, at City Cycle er umiddelbart og individuelt berørt af den omtvistede forordning**********.

40. Kommissionen kan følgelig ikke gøre gældende, at Retten begik en fejl, idet den forkastede den formalitetsindsigelse, som Kommissionen fremsatte på retsmødet. Som følge heraf skal denne institutions første anbringende i sag C-254/15 P efter min opfattelse forkastes.

B – *Anbringenderne om urigtig anvendelse af grundforordningens artikel 13, stk. 1*

1. Parternes argumenter

41. Maxcom, Kommissionen og Rådet har gjort gældende, at ræsonnementet i den appellerede doms præmis 98 og 99, som var grundlag for Rettens annullation af den omtvistede forordning, er behæftet med forskellige retlige fejl ved anvendelsen af grundforordningens artikel 13, stk. 1.

********** Dom af 1.7.2008, Chronopost og La Poste mod UFEX m.fl. (C-341/06 P og C-342/06 P, EU:C:2008:375, præmis 67 og den deri nævnte retspraksis).

********** Jf. bl.a. dom af 29.4.2004, Italien mod Kommissionen (C-298/00 P, EU:C:2004:240 præmis 35), samt kendelse afsagt 24.3.2009 af Domstolens præsident, Cheminova m.fl. mod Kommissionen (C-60/08 P(R), ikke trykt i Sml., EU:C:2009:181, præmis 31).

********** Jf. dom af 24.3.1993, CIRFS m.fl. mod Kommissionen (C-313/90, EU:C:1993:111, præmis 23 og den deri nævnte retspraksis). Jeg skal i denne henseende bemærke, at artikel 150 i Domstolens procesreglement præciserer, at Domstolen til enhver tid af egen drift kan beslutte at afsige kendelse om, hvorvidt sagen skal afvises. Ifølge nu fast retspraksis har Domstolen endvidere fastslået, at det påhviler EU's retsinstanser at tage spørgsmål om ufravigelige procesforudsætninger under påkendelse ex officio (jf. bl.a. dom af 2.4.1998, Kommissionen mod Sytraval og Brink's France (C-367/95 P, EU:C:1998:154, præmis 67), af 8.12.2011, KME Germany m.fl. mod Kommissionen (C-272/09 P, EU:C:2011:810) og af 19.12.2013, Siemens mod Kommissionen (C-239/11 P, C-489/11 P og C-498/11 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2013:866, præmis 321). Jf. ligeledes i denne retning generaladvokat Bots forslag til afgørelse Philips Lighting Poland og Philips Lighting mod Rådet (C-511/13 P, EU:C:2015:206, punkt 56).

********** Jf. i denne henseende dom af 18.9.2014, Valimar (C-374/12, EU:C:2014:2231, præmis 30 og den deri nævnte retspraksis). Jf., vedrørende en redegørelse for retspraksis med hensyn til muligheden for at anlægge sag til prøvelse af afgørelser med hensyn til antidumpingforanstaltninger generelt, punkt 92 ff. i generaladvokat Bots forslag til afgørelse Philips Lighting Poland og Philips Lighting mod Rådet (C-511/13 P, EU:C:2015:206).

42. For det første har Maxcom kritiseret Retten for en åbenbart urigtig anvendelse af grundforordningens artikel 13, stk. 1, idet den fastslog, at Rådet ud fra den konstatering, at virksomheden reelt ikke var en srilankansk producent og ikke udførte samleprocesser, der oversteg de i denne forordnings artikel 13, stk. 2, fastsatte tærskelværdier, ikke kunne konkludere, at City Cycle havde foretaget omladning. Ifølge Maxcom bør Domstolen derfor ophæve Rettens afgørelse med hensyn til det første anbringendes andet led.

43. For det første har Maxcom gjort gældende, at bedømmelsen i den appellerede doms præmis 98 og 99 er baseret på en grundlæggende fejlagtig forståelse af grundforordningens artikel 13, stk. 1, og i virkeligheden belønner City Cycle for i forbindelse med undersøgelsen at have fremlagt ufuldstændige og modstridende oplysninger, som ikke kan efterprøves. I henhold til denne artikels ordlyd er det under omstændigheder som i den foreliggende sag, hvor City Cycle importerede dele af kinesisk oprindelse og eksporterede cykler til EU uden at bevise, at virksomheden er producent, eller at dens samleprocesser overstiger de i denne forordnings artikel 13, stk. 2, fastsatte tærskelværdier, muligt at fastslå, at der er tale om omladning. Desuden er Rettens bedømmelse ikke i overensstemmelse med hverken grundforordningens formål, nemlig at beskytte EU's industri mod dumpingimport fra tredjelande, eller fast retspraksis, hvorefter EU-institutionerne har vide skønsbeføjelser i forbindelse med antidumpingundersøgelser.

44. For det andet har Maxcom anført, at konklusionerne i den appellerede doms præmis 98 og 99 modsiges af Rettens konklusioner vedrørende City Cycles andet anbringende, idet Retten på den ene side anførte, at de af City Cycle fremlagte oplysninger var mangelfulde, og på den anden side forkastede klagepunktet om, at Rådet havde tilsidesat grundforordningens artikel 18, proportionalitetsprincippet og begrundelsespligten hvad angår dets konklusion om, at City Cycle ikke havde samarbejdet.

45. For det andet har Kommissionen og Rådet gjort gældende, at Retten i den appellerede dom gik ud fra den implicitte forudsætning, at grundforordningens artikel 13, stk. 1, kræver, at institutionerne godtgør, at alle producenter/eksportører hver især i det land, som er genstand for undersøgelsen, foretager omladning. Denne fortolkning er forkert. Indledningsvis er den i strid med pligten til at vurdere betingelserne i grundforordningens artikel 13, stk. 1, på landsplan og ikke for hver enkelt eksportør. Dernæst indebærer den, at grundforordningens artikel 13, stk. 4, mister ethvert formål. Endvidere forveksler den begrebet »omgåelse« med et af udtrykkene herfor, nemlig omladning. Institutionerne har således ikke pligt til specifikt at bevise, at der forekommer bestemte former for omgåelse. Endelig anlagde Retten modstridende fortolkninger af begrebet omgåelse ved bedømmelsen af de forskellige anbringender.

46. For det tredje har Maxcom, Kommissionen og Rådet gjort gældende, at Rettens konstateringer i præmis 98 og 99 retligt set ikke er tilstrækkelige til at konkludere, at grundforordningens artikel 13, stk. 1, er tilsidesat. Selv om Rådet havde begået en retlig fejl ved at konkludere, at City Cycle var involveret i omladning, sådan som det er anført i den appellerede dom, var denne institution imidlertid berettiget til, på grundlag af beviserne vedrørende de øvrige srilankanske producenter/eksportører og ændringen i handelsmønstret, at konkludere, at der havde fundet omladning sted via Sri Lanka. Rådets konstatering af, at adskillige producenter/eksportører, som ikke havde samarbejdet i Sri Lanka, foretog omladning, er stadig retligt gyldig, selv om det fastslås, at konstateringen er ukorrekt for den ene af dem. Ved at antage, at den konstatering, at en producent foretog omladning, har medført, at hele den række samstemmende indicier, som ligger til grund for konklusionen med hensyn til, om der foreligger en omladningspraksis på landsplan, er ulovlig, fordrejede Retten betydningen af 78. betragtning til den omtvistede forordning og tilsidesatte grundforordningens artikel 13, stk. 1.

47. City Cycle har bestridt Maxcoms, Kommissionens og Rådets argumenter.

2. Bedømmelse

a) Principperne i retspraksis vedrørende EU-retsforskrifterne om omgåelse

48. Punkt 42-54 i mit forslag til afgørelse Chin Haur indeholder en detaljeret analyse af EU-retsforskrifterne om omgåelse på baggrund af Domstolens praksis, som jeg henviser til. Hvad angår den foreliggende sag skal jeg blot indledningsvis bemærke, at det fremgår af retspraksis, at det påhviler institutionerne at bevise, at der foreligger omgåelse, og nærmere bestemt at de fire elementer, som omgåelse består af, som omhandlet i grundforordningens artikel 13, stk. 1, tredje punktum, og i punkt 5 i dette forslag til afgørelse, alle er til stede**********.

49. Endvidere har jeg i det nævnte forslag til afgørelse bemærket, at det følger af opbygningen af og systematikken i EU-retsforskrifterne om omgåelse, at formålet med den analyse, som skal efterprøve, om de fire betingelser, der er fastsat i grundforordningens artikel 13, stk. 1, er opfyldt, er at bevise, at der forekommer omgåelse af antidumpingtold i det *land*, som er omfattet af antiomgåelsesundersøgelsen. Der tages derimod hensyn til de *individuelle producenters/eksportørers* specifikke situation i forbindelse med analysen i henhold til grundforordningens artikel 13, stk. 4**********.

50. I det samme forslag til afgørelse bemærkede jeg, at det fremgår af dom Simon, Evers & Co.********** og dom APEX**********, at det beviskrav for omgåelse, som skal opfyldes af institutionerne, reduceres betydeligt i en situation, hvor ingen af de parter, der er berørt af antiomgåelsesundersøgelsen, samarbejder. Domstolen har anerkendt en sådan reduktion henset til den mulighed, der er fastsat i grundforordningens artikel 18, stk. 1 og 6, for at drage, endog endegyldige, konklusioner på grundlag af de foreliggende faktiske oplysninger og behandle den part, som ikke er rede til at samarbejde i fornødent omfang, mindre gunstigt, end hvis den pågældende havde udvist samarbejdsvilje. I disse tilfælde er institutionerne berettigede til at støtte sig på en række samstemmende indicier, der gør det muligt at fastslå, at der er tale om omgåelse som omhandlet i grundforordningens artikel 13, stk. 1**********.

51. I de samme domme fastslog Domstolen imidlertid ligeledes, at EU-lovgiver ikke har ønsket at indføre en lovsformodning, der gør det muligt direkte af de berørte parters manglende samarbejdsvilje at udlede, at der er tale om en omgåelse, og som følgelig fritager EU-institutionerne fra ethvert krav om bevisførelse**********.

52. I punkt 69 i forslag til afgørelse Chin Haur gav jeg ligeledes udtryk for det synspunkt, at begrundelsen for Domstolens fortolkning i dom Simon, Evers & Co. og dom APEX i de tilfælde, hvor der slet ikke er noget samarbejde, dvs. kravet om ikke at forringe indvirkningen af EU's handelsbeskyttelsesforhandlinger**********, er fuldt lige så gyldig i tilfælde, hvor de pågældende virksomheder, der ikke samarbejdede i undersøgelsen, repræsenterer en overvejende del af importen af den pågældende vare til EU.

********** Jf. dom af 4.9.2014, Simon, Evers & Co. (C-21/13, EU:C:2014:2154, præmis 35) og punkt 45 i forslag til afgørelse Chin Haur.

********** Jf. punkt 46-48 i forslag til afgørelse Chin Haur.

********** Dom af 4.9.2014 (C-21/13, EU:C:2014:2154).

********** Dom af 17.12.2015 (C-371/14, EU:C:2015:828).

********** Jf. dom af 4.9.2014, Simon, Evers & Co. (C-21/13, EU:C:2014:2154, præmis 30-37) og af 17.12.2015, APEX (C-371/14, EU:C:2015:828, præmis 62-69); jf. punkt 49, 50 og 52 i forslag til afgørelse Chin Haur.

********** Jf. dom af 4.9.2014, Simon, Evers & Co. (C-21/13, EU:C:2014:2154, præmis 36) og af 17.12.2015, APEX (C-371/14, EU:C:2015:828, præmis 68); jf. punkt 51 i forslag til afgørelse Chin Haur.

********** Jf. dom af 4.9.2014, Simon, Evers & Co. (C-21/13, EU:C:2014:2154, præmis 37) og af 17.12.2015, APEX (C-371/14, EU:C:2015:828, præmis 69).

53. Efter min opfattelse finder denne retspraksis anvendelse i et tilfælde som i den foreliggende sag, hvor de producenter/eksportører, som rent faktisk samarbejdede i antiomgåelsesundersøgelsen, kun tegnede sig for 25% af den samlede import af den pågældende vare fra Sri Lanka til EU**********. I et tilfælde, hvor manglen på samarbejde har et sådant omfang, er det således min opfattelse, at institutionerne er berettiget til at støtte sig på en række samstemmende indicier med henblik på i tilstrækkelig grad at bevise, at de elementer, som udgør omgåelse, foreligger, og mere specifikt fastslå, at ændringen i handelsmønstret er en følge af omgåelse**********.

b) Tilsidesættelse af grundforordningens artikel 13, stk. 1

54. I den foreliggende sag tiltrådte Retten City Cycles første anbringendes andet led vedrørende tilsidesættelse af grundforordningens artikel 13, stk. 1, og artikel 18, stk. 1. Selv om Retten i den appellerede doms relevante præmisser ikke udtrykkeligt præciserede, hvilke bestemmelser der, ifølge dens synspunkt, var blevet tilsidesat af Rådet i den omtvistede forordning, baserede Retten nødvendigvis sin annullation af denne forordning på tilsidesættelsen af disse bestemmelser.

55. Nærmere bestemt fastslog Retten, i den pågældende doms præmis 98, at Rådet ikke rådede over nogen indicier, som gjorde det muligt, i betragtning 78 til den omtvistede forordning, udtrykkeligt at konkludere, at City Cycle havde været involveret i omladning.

56. Som det fremgår af punkt 13 i dette forslag til afgørelse, anførte Rådet i 78. betragtning til den omtvistede forordning, at eksporten fra de producenter/eksportører, som ikke havde samarbejdet i undersøgelsen, på grundlag af to faktorer kunne *tilskrives* omladningspraksis. For det første det fastslåede om, at der var en ændring i handelsmønstret mellem Sri Lanka og EU, og for det andet den »kendsgerning, at ikke alle srilankanske producenter/eksportører gav sig til kende og samarbejdede«. På grundlag af det i 78. betragtning til den omtvistede forordning anførte alene konkluderede Rådet i 79. betragtning til denne forordning, at »[d]et […] således [blev] bekræftet, at der fandt omladning sted af varer med oprindelse i Kina via Sri Lanka«.

57. 78. og 79. betragtning giver mig anledning til at fremsætte to betragtninger.

58. For det første konstaterer jeg, at Rådet hvad angår Sri Lanka, i modsætning til den fremgangsmåde, det valgte i den samme forordning hvad angår Indonesien – det land, som Chin Haur-sagerne vedrører – ikke lagde konstateringen vedrørende en individuel producent til grund for sin konklusion med hensyn til, at der forekom omladningspraksis i landet i henhold til grundforordningens artikel 13, stk. 1**********.

59. 78. betragtning til den omtvistede forordning indeholder nemlig ikke nogen udtrykkelig konstatering, som den i 62. betragtning til den samme forordning indeholdte, hvorefter Rådet på grundlag af en individuel analyse konkluderede, at en specifik virksomhed var involveret i omgåelse ved omladning**********. I den pågældende 78. betragtning anføres blot, at sådanne transaktioner *tilskrives* virksomheder, der ikke har samarbejdet, idet transaktionerne udledes af de to ovenfor i punkt 56 i dette forslag til afgørelse anførte faktorer: dels konstateringen af, at der er sket en ændring i handelsmønstret, dels den omstændighed, at en overvejende del af de srilankanske producenter/eksportører ikke samarbejdede.

********** Dette tal fremgår ikke af den omtvistede forordning, men blev oplyst af Kommissionen på retsmødet.

********** Jf. punkt 69 i forslag til afgørelse Chin Haur.

********** Jf. punkt 49 i dette forslag til afgørelse.

********** Jf. 62. og 64. betragtning til den omtvistede forordning samt punkt 56, 57 og 75 i forslag til afgørelse Chin Haur.

60. For det andet må det dog fastslås, at disse to faktorer, som Rådet lagde til grund for sin konklusion, hverken hver for sig eller samlet set giver mulighed for at konkludere, at en individuel erhvervsdrivende har været involveret i omgåelsespraksis, nærmere bestemt omladning, og heller ikke, at en sådan praksis forekommer i landet. Rådet kunne således ikke på grundlag af disse to faktorer konkludere, at den anden betingelse for, at der er tale om omgåelse – nemlig at ændringen af handelsmønstret skyldes praksis, forarbejdning eller bearbejdning, for hvilken der ikke foreligger nogen tilstrækkelig gyldig grund eller økonomisk begrundelse ud over indførelsen af tolden – var opfyldt**********.

61. Den første af disse to faktorer, nemlig at der foreligger en ændring i handelsmønstret, er ganske enkelt den første betingelse for, at der er tale om omgåelse. Den kan således ikke som sådan anses for et indicium for opfyldelsen af den anden af disse betingelser, idet institutionerne derimod skal bevise, at alle betingelserne for, at der er tale om omgåelse, er opfyldt**********.

62. For så vidt angår den anden af disse to faktorer, nemlig manglende samarbejdsvilje hos producenter/eksportører, der står for 75% af eksporten til EU, fremgår det af den i punkt 51 i dette forslag til afgørelse nævnte retspraksis, at manglende samarbejdsvilje som sådan ikke kan give anledning til en formodning for omgåelse, såfremt ingen af de andre elementer er til stede. Rådet kan således ikke af den manglende samarbejdsvilje hos en del af de berørte producenter/eksportører alene umiddelbart udlede, at de var involveret i omgåelse – heller ikke selv om der er tale om en overvejende del.

63. Som det fremgår af punkt 50, 52 og 53 i dette forslag til afgørelse, bliver institutionernes bevisbyrde med hensyn til omgåelse ganske vist betydeligt reduceret i sager som den foreliggende, hvor de berørte erhvervsdrivende, der ikke har samarbejdet i undersøgelsen, repræsenterer en overvejende del af importen af den pågældende vare til EU. Selv om det under disse omstændigheder ikke er nødvendigt, at institutionerne beviser, at der forekommer en specifik form for omgåelse, skal de imidlertid mindst råde over visse oplysninger, der tyder på, at en sådan praksis finder sted**********.

64. I den foreliggende sag fremgår det imidlertid hverken af den omtvistede forordning eller af sagsakterne, at institutionerne, når der ses bort fra de i 78. betragtning til den omtvistede forordning omhandlede faktorer (ændring i handelsmønstret og manglende samarbejde), rådede over andre oplysninger, som tydede på, at der forekom omgåelse, herunder omladning. Tværtimod bekræftede Kommissionen udtrykkeligt på retsmødet, som svar på Domstolens spørgsmål, at institutionerne udelukkende støttede sig på disse to faktorer, da de konstaterede, at der forekom omgåelse i Sri Lanka.

65. Under disse omstændigheder kan Maxcom, Kommissionen og Rådet efter min opfattelse ikke foreholde Retten, at den begik en fejl ved at fastslå, at Rådet havde tilsidesat grundforordningens artikel 13, stk. 1, og derfor annullerede den omtvistede forordning.

66. Denne konklusion kan ikke anfægtes af de forskellige argumenter, som er fremført i appellerne.

67. For det første har Maxcom gjort gældende, at det under omstændigheder som i den foreliggende sag kan konkluderes, at City Cycle var involveret i omladning. Hvad dette angår har jeg imidlertid, i punkt 58 og 59 i dette forslag til afgørelse, gjort opmærksom på, at Rådet hvad angår Sri Lanka, i modsætning til, hvad der var tilfældet vedrørende Indonesien, ikke lagde en individuel konstatering vedrørende en bestemt producent/eksportør (nærmere bestemt City Cycle) til grund for sin

********** Jf. i denne retning desuden analysen i punkt 87 i forslag til afgørelse Chin Haur.

********** Jf. punkt 48 i dette forslag til afgørelse og henvisningerne i fodnote 28.

********** Jf. i denne retning dom af 4.9.2014, Simon, Evers & Co. (C-21/13, EU:C:2014:2154, præmis 53) og, mere detaljeret, punkt 70 og 71 i forslag til afgørelse Chin Haur.

konklusion med hensyn til forekomsten af omgåelse på landsplan som omhandlet i grundforordningens artikel 13, stk. 3, tredje punktum (nærmere bestemt omladningspraksis i Sri Lanka). Rådet udledte blot eksistensen af en sådan praksis af to faktorer – anført i punkt 56 og 59 i dette forslag til afgørelse – der, som nævnt, ikke i sig selv kunne begrunde en sådan konklusion. Heraf følger, at selv om det antages, at det på grundlag af oplysningerne i sagsakterne i teorien var muligt at konkludere, at City Cycle var involveret i omladning, baserede Rådet ikke sin konklusion om, at der forekom omgåelse på landsplan, på en sådan konstatering. Da der ikke er tilstrækkelige beviser til at understøtte Rådets konklusion, kan Retten under disse omstændigheder ikke kritiseres for at have fastslået, at denne institution tilsidesatte grundforordningens artikel 13, stk. 1.

68. Maxcom har derefter fremført argumenter vedrørende de angivelige selvmodsigelser i den appellerede dom**********. Hvad dette angår bemærker jeg dog, at den omstændighed, at de oplysninger, som City Cycle fremlagde i forbindelse med undersøgelsen, var utilstrækkelige og ikke udtryk for en ægte samarbejdsvilje, hvorfor Retten tiltrådte Rådets afslag på City Cycles fritagelsesanmodning i henhold til grundforordningens artikel 13, stk. 4, på ingen måde er i modstrid med konstateringen i punkt 60-65 i dette forslag til afgørelse om, at Retten ikke begik en retlig fejl ved at fastslå, at Rådet havde tilsidesat grundforordningens artikel 13, stk. 1**********.

69. For det andet hvad angår Kommissionens og Rådets argumenter, som er sammenfattet i punkt 45 i dette forslag til afgørelse, er det med henblik på at forkaste disse tilstrækkeligt at bemærke, at de beror på en fejlfortolkning af den appellerede dom og derfor på en fejlagtig forudsætning. Retten fastslog således ikke i nogen af denne doms præmisser, at institutionerne positivt skal godtgøre, at hver enkelt producent/eksportør er involveret i omladning.

70. For det tredje hvad angår de klagepunkter – sammenfattet i punkt 46 i dette forslag til afgørelse – hvorved det bestrides, at Rettens konklusioner var tilstrækkelige til, at den omtvistede forordning kunne annulleres, fremgår det af betragtningerne i punkt 60-65 i dette forslag til afgørelse, at de bør forkastes.

71. På baggrund af det ovenstående er det min opfattelse, at de af Maxcom, Kommissionen og Rådet fremførte anbringender vedrørende Rettens fejlagtige anvendelse af grundforordningens artikel 13, stk. 1, bør forkastes.

C – Anbringenderne om begrundelsesmangel, selvmodsigende begrundelse og urigtig gengivelse af de faktiske omstændigheder

1. Parternes argumenter

72. Kommissionen og Rådet har i henholdsvis deres tredje og andet anbringende anfægtet begrundelsen for den appellerede dom. Rådet har desuden gjort gældende, at de faktiske omstændigheder er gengivet urigtigt.

73. For det første har institutionerne gjort gældende, at den appellerede dom ikke redegør for grunden til, at Rådet har tilsidesat grundforordningens artikel 13, stk. 1. Det anføres ikke i den appellerede dom, om den fejl, som Rådet har begået, blot er en fejlagtig vurdering eller et åbenbart fejlskøn. Dels har Retten ikke angivet, hvorfor de beviser, den fik forelagt, herunder de foreliggende faktiske oplysninger, ikke giver mulighed for at konkludere, at City Cycle var involveret i omladning.

********** Jf. punkt 44 i dette forslag til afgørelse.

********** Jf. punkt 49 i dette forslag til afgørelse vedrørende forholdet mellem stk. 1 og 4 i grundforordningens artikel 13. Jf. desuden punkt 48 og fodnote 36 i forslag til afgørelse Chin Haur.

74. For det andet finder Kommissionen, at den appellerede doms begrundelse er selvmodsigende. Den har i denne henseende bemærket, at det følger af den appellerede doms præmis 97, at det på grundlag af de af City Cycle fremlagte beviser ikke kan godtgøres, at virksomheden rent faktisk var en eksportør af srilankansk oprindelse eller opfyldte kriterierne i grundforordningens artikel 13, stk. 2. Kommissionen har i denne forbindelse rejst det spørgsmål, hvordan disse beviser – hvis de viser, at City Cycle er involveret i omgåelse gennem samleprocesser – ikke kunne godtgøre, at virksomheden ligeledes er involveret i omladning.

75. Rådet har subsidiært gjort gældende, at Retten har gengivet de faktiske omstændigheder urigtigt. For det første, eftersom det er behørigt påvist, at der blev foretaget omladning på landsplan, og at City Cycles fritagelsesanmodning var ugrundet, var den eneste konklusion, som Retten ifølge Rådet kunne drage af de faktiske omstændigheder, at City Cycle var involveret i omladning. Ved at drage en anden konklusion har Retten gengivet de faktiske omstændigheder urigtigt. For det andet fremgår denne urigtige gengivelse ligeledes af den appellerede doms konklusioner vedrørende City Cycles fritagelsesanmodning, som udelukker, at virksomheden opfyldte de krævede betingelser for, at samleprocesser i det land, som er omfattet af undersøgelsen, giver varerne en lokal oprindelse.

2. Bedømmelse

76. For så vidt angår for det første klagepunkterne om manglende begrundelse skal det bemærkes, at begrundelserne for Rettens domme ifølge fast retspraksis klart og utvetydigt skal angive de betragtninger, som Retten har lagt til grund, således at de berørte parter kan få kendskab til grundlaget for den trufne beslutning, og således at Domstolen kan udøve sin prøvelsesret. Rettens begrundelsespligt i henhold til artikel 36 og artikel 53, stk. 1, i statutten for Den Europæiske Unions Domstol er opfyldt, når begrundelsen, selv om den kan være indirekte, indebærer, at de berørte parter kan få kendskab til begrundelsen for, at Retten ikke har godtaget deres argumenter, og at Domstolen kan råde over de oplysninger, der er nødvendige for, at den kan udøve sin prøvelsesret**********.

77. Det fremgår således af punkt 54 og 55 i dette forslag til afgørelse, at selv om Retten i den appellerede dom ikke redegjorde detaljeret for de betragtninger, der lå til grund for dens afgørelse om delvis annullation af den omtvistede forordning, for så vidt som den vedrører City Cycle, kan disse betragtninger udledes utvetydigt af den pågældende dom, således at Domstolen kan udøve sin prøvelsesret. Ud fra denne synsvinkel kan den appellerede dom således efter min opfattelse ikke anses for at være behæftet med en begrundelsesmangel.

78. For så vidt angår de øvrige klagepunkter, kan klagepunktet om, at den appellerede dom er behæftet med en begrundelsesmangel, eftersom det ikke heri angives, om den fejl, Rådet har begået, blot er en fejlagtig vurdering eller et åbenbart fejlskøn, efter min opfattelse ikke tages til følge. Selv om det utvivlsomt er ønskværdigt, at Retten i sine domme anfører, hvilket kriterium for den retslige prøvelse den anvender, kan en dom ikke anses for at være behæftet med en begrundelsesmangel af den grund alene, at Retten ikke udtrykkeligt har anført, hvilket kriterium for retslig prøvelse den har anvendt. Eftersom institutionerne ikke konkret har gjort gældende, at der blev anvendt et fejlagtigt kriterium

********** Jf. i denne retning dom af 10.4.2014, Areva m.fl. mod Kommissionen (C-247/11 P og C-253/11 P, EU:C:2014:257, præmis 54 og 55).

for retslig prøvelse, men begrænset deres klagepunkter til en mangel på begrundelse**********, indgår spørgsmålet om, hvorvidt det kriterium, som rent faktisk blev anvendt i den appellerede dom, var urigtigt eller ikke, ikke i genstanden for de foreliggende appeller.

79. Dernæst kan klagepunktet om, at Retten ikke angav, hvorfor de beviser, den fik forelagt, herunder de foreliggende faktiske oplysninger, ikke giver mulighed for at konkludere, at City Cycle var involveret i omladning, heller ikke tages til følge. Det fremgår nemlig af retspraksis, at det ikke tilkommer Domstolen at kræve, at Retten begrunder hvert enkelt valg af beviselementer frem for andre til støtte for sin afgørelse. En anden afgørelse ville svare til at erstatte Rettens vurdering af disse elementer med Domstolens egen vurdering, hvilket falder uden for Domstolens kompetence**********.

80. For det andet, hvad angår klagepunktet om selvmodsigende begrundelse, er det efter min opfattelse baseret på en fejlfortolkning af den appellerede dom. Retten anførte således ikke i den appellerede doms præmis 97, at de af Chin Haur fremlagte beviser tydede på, at virksomheden var involveret i omgåelse gennem samleprocesser.

81. For det tredje, hvad angår Rådets klagepunkter om urigtig gengivelse af de faktiske omstændigheder, skal bemærkes, at en sådan urigtig gengivelse i henhold til retspraksis skal fremgå på åbenbar vis af sagsakterne, uden at det skal være fornødent at foretage en fornyet vurdering af de faktiske omstændigheder og beviserne**********.

82. Rådets argumenter er således alle baseret på den forudsætning, at det er godtgjort, at der forekom omladning på landsplan som omhandlet i grundforordningens artikel 13, stk. 1. Det følger imidlertid af punkt 60-65 i dette forslag til afgørelse, at Retten efter min opfattelse med føje fastslog, at dette ikke var tilfældet. Som følge heraf er Rådets klagepunkt baseret på en fejlagtig forudsætning. Heraf følger, at Retten, i modsætning til hvad Rådet har gjort gældende, ikke har gengivet de faktiske omstændigheder urigtigt.

83. Det følger af det ovenstående, at såvel Kommissionens tredje appelanbringende i sag C-254/15 P som Rådets andet appelanbringende i sag C-260/15 P efter min opfattelse bør forkastes.

84. Under disse omstændigheder er det min vurdering, at Maxcoms, Kommissionens og Rådets appeller bør forkastes i det hele.

********** I forbindelse med sit andet anbringende, vedrørende fejl ved anvendelsen af grundforordningens artikel 13, stk. 1, har Kommissionen, efter at have hævdet, at den appellerede dom ikke indeholder en tilstrækkelig begrundelse for, at den omtvistede forordning tilsidesatte denne bestemmelse, kvalificeret det som en retlig fejl, at »der i den appellerede dom ikke engang henvises til et kriterium for den retslige prøvelse, og at det navnlig ikke præciseres, om Rådet har blot har anlagt en fejlagtig vurdering eller et åbenbart fejlskøn«. I denne forbindelse har Kommissionen imidlertid ikke fremført nogen argumenter for dette klagepunkt, men kun eksplicit »for en mere udførlig redegørelse« henvist til sit andet anbringende vedrørende mangel på begrundelse. Det må dog fastslås, at den omstændighed, at det kvalificeres som en retlig fejl, at Retten ikke anførte det kriterium for den retslige prøvelse, som den havde anvendt, uden at denne kvalificering understøttes af argumenter eller redegørelser bortset fra en generel henvisning til anbringendet om begrundelsesmangel, ikke kan fortolkes som et selvstændigt klagepunkt om, at Retten har overskredet den krævede domstolsprøvelse og således tilsidesat den skønsbeføjelse, som institutionerne tillægges i retspraksis (dom af 4.9.2014, Simon, Evers & Co. (C-21/13, EU:C:2014:2154, præmis 29 og den deri nævnte retspraksis). Under disse omstændigheder er dette klagepunkt fra Kommissionen i det væsentlige sammenfaldende med klagepunktet om mangel på begrundelse, som jeg har analyseret i dette punkt. Det skal i denne henseende bemærkes, at det fremgår af artikel 168, stk. 1, litra d), i Domstolens procesreglement, at det påhviler appellanterne på tilstrækkelig vis at redegøre for de argumenter, som de gør gældende til støtte for deres appeller.

********** Jf. dom af 16.2.2012, Rådet og Kommissionen mod Interpipe Niko Tube og Interpipe NTRP (C-191/09 P og C-200/09 P, EU:C:2012:78, præmis 161).

********** Jf. dom af 2.6.2016, Photo USA Electronic Graphic mod Rådet (C-31/15, EU:C:2016:390, præmis 52 og den deri nævnte retspraksis).

VI – **Sagens omkostninger**

85. I henhold til procesreglementets artikel 184, stk. 2, træffer Domstolen afgørelse om sagens omkostninger, såfremt appellen forkastes. I henhold til det samme reglements artikel 138, stk. 1, der i medfør af artikel 184, stk. 1, finder anvendelse i appelsager, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom.

86. Såfremt Domstolen er enig i min vurdering angående de tre forenede appeller, har Maxcom, Kommissionen og Rådet tabt sagen. Da City Cycle har nedlagt påstand om, at appellanterne betaler sagsomkostningerne, foreslår jeg Domstolen, at Maxcom, Kommissionen og Rådet pålægges at betale de omkostninger, der er afholdt af City Cycle såvel ved første instans som under appelsagen.

VII – **Forslag til afgørelse**

87. På baggrund af ovenstående betragtninger foreslår jeg, at Domstolen træffer følgende afgørelse:

»1) Appellerne forkastes.

2) Maxcom Ltd, Europa-Kommissionen og Rådet for Den Europæiske Union betaler de omkostninger, der er afholdt af City Cycle Industries ved første instans og under appelsagen.«